

Sygn. akt III KO 71/20

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie M. K. , K. G. i K. G.
oskarżonych o czyn z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 września 2020 r.
wniosku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 lipca 2020 r.
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać powyższą sprawę do rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w P.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w W. , powołując się na przepis art. 37 k.p.k., zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie ww. sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu swojego wystąpienia Sąd Okręgowy wskazał, że przekazanie sprawy ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości jest uzasadnione, gdyż jednym z oskarżonych jest brat osoby zatrudnionej w Sądzie Okręgowym, Wydziale Karnym, jako asystentka sędziego. Sąd Okręgowy w W. zwrócił ponadto uwagę, że dotychczasowe procedowanie w kwestii incydentalnej, związane z rozpoznaniem zażalenia na postanowienie o tymczasowym aresztowaniu, ujawniło szereg niedogodności i dysfunkcjonalności wydłużających postępowanie, związanych z wyłączeniem

sędziów od rozpoznania sprawy, co finalnie skutkowało tym, że zażalenie rozpoznawał po upływie dwóch miesięcy inny Sąd Okręgowy (art. 43 k.p.k.). Nie będzie można uniknąć owych niedogodności i dysfunkcjonalności w trakcie rozpoznawania sprawy w głównym jej nurcie, co z kolei godzić może w ustawowy i konstytucyjny standard rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. W świetle tych okoliczności zachodzi potrzeba przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu (art. 37 k.p.k.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w W. zasługiwał na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że konfiguracja zawodowo - służbowych powiązań sędziów wskazanego Sądu Okręgowego oraz zatrudnionej w Wydziale Karnym tego sądu asystentki sędziego, będącej siostrą jednego z oskarżonych, wymaga, by - ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości - sprawę rozpoznał inny równorzędny sąd. Tylko takie posunięcie jest w stanie zagwarantować przeprowadzenie postępowania w sposób wolny od podejrzeń co do braku bezstronności sędziów orzekających w sprawie, a które to podejrzenia mogłaby wywołać już sama tylko świadomość istnienia wskazanych wyżej powiązań.

Przekazanie sprawy innemu sądowi do jej rozpoznania jest również niezbędne do wywołania u zewnętrznych obserwatorów przedmiotowego procesu przekonania, że wymiar sprawiedliwości realizuje swoje konstytucyjne funkcje w sposób prawidłowy i w pełni niezawisły (por. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2010 r., sygn. akt V KO 66/10, OSNwSK 2010, z. 1, poz. 1451).

Za przekazaniem niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k. przemawia także konieczność zagwarantowania jej sprawnego rozpoznania, odpowiadającego standardowi wytyczonemu w szczególności treścią art. 45 ust. 1 Konstytucji i art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.

Uwzględniając powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.